

[Hauge.]

tinget, at et Udvalg giver sig til at diskutere almindelige Bestemmelser i gældende Love og giver Udtryk for, hvad man er naaet til ved denne Diskussion, i Betænkninger, der gaae til Folketinget. Det volder undertiden Vanskeligheder, at Betænkninger angaaende Lovforslag og Ændringer i disse giver Direktiver ud over, hvad Paragrafferne indeholder, ud over de Paragraffer, man former i Udvalget, og lader Rigsdagen tage Standpunkt dertil. Men rent galt vilde det være, dersom man ogsaa i Udvalgene giver sig til at give Direktiver med Hensyn til Love, som er vedtaget for mange Aar siden. Det er saa meget forkasteligere, som Rigsdagen slet ikke kommer til at tage Standpunkt til Udvalgsbetænkningerne. Vi skal ikke stemme om dem. Man kan læse dem og være uenig med dem, men at tage Udvalgsbetænkninger i al Almindelighed som Rettesnor for Administrationen vilde være en stor Fejltagelse. Jeg vil meget advare imod, at man kommer ind paa noget saadant. Jeg tror da ogsaa, at Domstolene i al Almindelighed vil stille sig paa det Standpunkt, at det ikke kan være Udvalgsbetænkningerne, der er Rettesnor for, hvorledes der skal dømmes efter den Paragraf, der eventuelt kommer i Betragtning, men det, der staar i Loven. Selvfølgelig kan man undersøge Forudsætningerne, men det er yderligere vanskeligt i de allerfleste Tilfælde at foretage denne Undersøgelse paa Grundlag af Betænkninger, fordi disse ofte er blevet til som Kompromisser, hvor den ene har slettet en Linie og den anden en anden Linie. De vil derfor aldeles ikke være Udtryk for noget, ikke en Gang for, hvad Flertallet i Udvalget mener, fordi man ofte bøjer sig for Mindretallet. Allerbedst vilde det være, om man for Fremtiden indførte den Skik, at man sagdesaa lidt som muligt i Udvalgsbetænkningerne og nøjedes med at referere, hvad der var passeret, og befittede sig paa at gøre Paragrafferne, som der skal dømmes og administreres efter, saa anskuelige som muligt, saa at baade Administrationen og Domstolene i hvert enkelt Tilfælde var i Stand til at forstaa, hvad Meningen var.

Jeg skal hermed anbefale ærede Medlemmer at stemme imod Lovforslaget.

Christmas Møller: Ved første Behandling af dette Lovforslag har vi for vort Vedkommende udtalt vor Tilfredshed med Fremsættelsen af Lovforslaget. Jeg skal her udtale min Tilfredshed med, at Lov-

forslaget bliver til Lov i indeværende Samling, og kun gøre et Par enkelte Bemærkninger. Det Omraade, der her lovgives paa, er overordentlig vanskeligt at lovgive paa. Det er ganske givet, at Interesserne i de forskellige Tilfælde strider overordentligt stærkt imod hinanden. Jeg er heller ikke meget uenig i de Bemærkninger, der er fremsat af det andet Mindretal, Venstres Medlemmer. Men jeg tror dog -- og det tror jeg ogsaa, at den højtærede Minister er enig med mig i --, at det er nødvendigt, hvor enig man end kan være i, at man ikke maa tvinge i den ene eller den anden Retning, at have en Instans, som til syvende og sidst kan sige, at saadan og saadan skal det være. Det giver Loven af 1920 Udtryk for, og det giver Ændringerne her i Virkeligheden ogsaa Udtryk for. Thi Loven, selv naar den er blevet ændret, ender paa alle Maader i, at man har en Instans, nemlig Indenrigsministeriet, som til syvende og sidst kan diktere: enten Indlemmelse eller ingen Indlemmelse. Det ærede Medlem Hr. Hauge sagde, at der ikke var nogen saglig Begrundelse for dette Lovforslag. Det kan jeg ikke være enig med ham i. Jeg synes, der er en overmaade god saglig Begrundelse for at sige, at der skal være en Overgangstid, naar en Kommune ved Indlemmelse skattemæssigt set kunde faa en Fordel af Indlemmelsen. Saavel hvor der er Plus som Minus, i det ene som i det andet Tilfælde, baade i saadanne Tilfælde, hvor Skatten straks vilde gaa op, og i saadanne Tilfælde, hvor den straks skulde sættes ned, ender man nu med, at der er en Overgangstid paa højst 15 Aar.

Endvidere har man i Lovens § 1 bestemt, at Byraadet i en Købstad, naar en Kommune forlanger at indlemmes i denne, kan fremsætte Begæring om, at Indlemmelsesspørgsmaalets Afgørelse bliver afhængig af, om Indlemmelsen bliver, hvad jeg tidligere har kaldt en stor Indlemmelse. Man siger ikke, at Byraadet kan diktere, at det skal være saaledes, men man siger, at det kan begære, at Indlemmelsesspørgsmaalets Afgørelse bliver afhængig af, om Indlemmelsen bliver stor eller lille. Ogsaa det finder jeg rigtigt, og jeg finder, at det betegner en Forbedring i Forhold til den gældende Lov.

Det ærede Medlem Hr. Hauge udtalte Betænkelighed ved, at man kom for langt ind paa i Betænkninger at fortolke Love, og udtalte i det hele, at vi burde stræbe henimod at gøre Betænkningerne saa korte som muligt. Der er maaske dem, der vilde